

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Prague Car Sharing s.r.o.,** se sídlem Bílkova 855/19, Praha 1, zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2018, č. j. 3 A 176/2017 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou dne 12. 12. 2017 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce, který je řidičem využívajícím aplikaci Uber, domáhal určení, že kontrola dodržování zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silniční dopravě“), a vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „vyhláška“),

provedená vůči němu Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních agend (dále jen „žalovaný“) v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle ustanovení § 34 zákona o silniční dopravě, jež byla zahájena dne 23. 11. 2017 v 10:41 hod., v místě Havelská 19, Praha 1 a ukončena dne 30. 11. 2017, byla nezákonná.

[2] Žalobce v podané žalobě namítal, že byly porušeny předpisy vymezující pravomoci kontrolního orgánu, a tím došlo k porušení jeho práv. Kontrolní řád totiž dává dle žalobce pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům a nikomu jinému; kontroly tedy může provádět pouze fyzická osoba, kterou k tomu kontrolní orgán pověřil (kontrolující) za přesně stanovených zákonných podmínek. V jeho případě však byla důležitá část kontroly vykonána přizvanými osobami, které kontrolní orgán úkoloval a jejichž Záznam z kontrolní jízdy použil jako přílohu k Protokolu o kontrole, čímž povýšil tato zjištění na roveň zjištění kontrolující osoby. Dle kontrolního řádu ovšem nelze veřejnou kontrolu provádět tak, že se ke kontrolním úkonům bude využívat přizvaných osob. Účel přizvaných osob je zcela odlišný. Fyzické osoby přizvané k účasti na kontrole by měly disponovat odbornými znalostmi či zkušenostmi, kterými by mohly přispět k dosažení účelu kontroly. Takovými osobami mohou být znalci, tlumočníci či jiní odborníci, tedy zejména ty osoby, které disponují znalostmi, jenž kontrolní orgán sám nemá. Žalobce proto spatřoval pochybení kontrolního orgánu právě v tom, že přizvané osoby vykonaly část kontroly, kdy se jednalo o provádění kontrolního nákupu. Při výkonu přitom přizvané osoby zjišťovaly, zda vozidlo žalobce splňuje podmínky nutné k označování a vybavení vozidel taxislužby. Dle žalobce však takové úkony přizvané osoby provádět nemohly, neboť k nim nejsou nadány zákonným zmocněním. V opačném případě by se pak stíral rozdíl mezi přizvanou a kontrolující osobou, což není možné. Z úpravy institutu přizvané osoby navíc vyplývá, že přizvané osoby se mohou účastnit kontrolního úkonu pouze za účasti kontrolující osoby, a nemohou tedy samostatně vykonávat kontrolní úkon; pouze kontrolující je v rámci výkonu kontroly oprávněn provádět kontrolní nákupy, a toto právo nelze převést na přizvané osoby. Dále pak žalobce též namítal, že se mu při kontrole přizvané osoby žádným způsobem neprokázaly. Je v rozporu s institutem přizvané osoby, která musí mít k účasti na konkrétní kontrole individuální pověření od příslušného kontrolního orgánu, aby přizvané osoby měly pouze všeobecné pověření k provádění úkonů v rozmezí určitého období. Žalobce měl za to, že není možné se spokojit s obecným přizváním k neurčitému počtu kontrol, které ještě nejsou v době vydání pověření známy, jež bylo navíc vydáno nepříslušným odvětvovým kontrolním orgánem bez odkazu na jednotlivá zákonná zmocnění.

[3] Městský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 4. 4. 2018, č. j. 3 A 176/2017 - 22 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Uvedl, že kontrolní orgán je přímo zmocněn zákonem k účasti na kontrole využít přizvanou osobu; kontrolu sice může provádět pouze kontrolní orgán, avšak zákonná úprava v kontrolním řádu výslovně umožňuje k účasti na kontrole – nikoli k jejímu celkovému provedení, nýbrž k provedení jednotlivého úkonu – využít přizvanou osobu, přičemž zákon stanoví, že se tak může stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly. Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí pak na správním uvážení kontrolního orgánu. Správní orgán tak však nemůže učinit na základě libovůle. Je třeba trvat na tom, že v případě potřeby musí být správní orgán schopen věcně obhájit

účast přizvané osoby na kontrole, tedy obhájit objektivní potřebu účasti přizvané osoby vzhledem k účelu a povaze prováděné kontroly. V projednávaném případě městský soud dospěl k závěru, že specifikum prováděné kontroly spočívá v tom, že bylo třeba kontrolu provést tak, aby v zájmu naplnění účelu kontroly byla zachována určitá míra anonymity, resp. aby průběh kontrolní činnosti nebyl ovlivněn právě aspektem prováděné kontroly neboli aby průběh kontrolní činnosti v maximální možné míře odrážel standardní chování kontrolované osoby. Přizvané osoby v daném případě disponovaly právě takovou vlastností, kterou běžný kontrolní pracovník při své opakující se, místně a věcně vymezené kontrolní činnosti postrádá, a tou je anonymita. Bez ní by bylo jen velmi obtížné zjistit skutečný faktický stav a jednání kontrolované osoby, neboť přizvané osoby nejsou tak známé jako kontrolní pracovník a neprozrazení probíhající kontroly je důležité pro zjištění skutečného stavu. Přizvání daných osob tedy bylo dle městského soudu objektivně účelné a potřebné k naplnění účelu kontroly. Kontrola byla v projednávaném případě zahájena dílčím kontrolním úkonem bezprostředně předcházejícím předložení pověření ke kontrole, tj. kontrolní jízdou; následně bylo žalobci kontrolujícím předloženo pověření ke kontrole a oznámeno, že s ním byla zahájena kontrola. Přizvané osoby měly pověření k účasti na kontrole datovaná 2. 1. 2017, která pozbývala platnosti dne 31. 12. 2017. Samotné pověření ke kontrole bylo předloženo dodatečně po uskutečnění kontrolní jízdy. Městský soud konstatoval, že byť zákon rozlišuje pověření přizvané osoby k účasti na kontrole a pověření ke kontrole samotné, neupravuje výslovně formu pověření přizvané osoby. Pověření nepochybně musí mít písemnou formu a mělo by se týkat jednotlivé kontroly. Z toho však nevyplývá, že předmětné pověření musí být vyhotoveno pro konkrétní kontrolu v konkrétní čas, neboť takto exaktně předvídat parametry kontroly není vždy možné a racionální. Naopak dle městského soudu je možné použít písemné pověření pro jednotlivé kontroly i v případě opakované kontrolní činnosti. Městský soud byl při této úvaze veden tím, že neshledává spravedlivým po kontrolním orgánu vyžadovat písemné pověření ke každé konkrétní kontrole, kterýchžto může proběhnout denně i vícero. Zohledněna byla i skutečnost, že u kontrol vozidel taxislužby nelze dopředu určit konkrétní kontrolovanou osobu ani vozidlo, proto byla zvolena pověření, kde byl vymezen předmět kontrol toliko za pomocí časových údajů, tedy uvedením dat, dle nichž je určena platnost pověření. Takovéto vymezení odpovídá dle městského soudu specifiku prováděných kontrol od určitého konkrétně určeného data s tím, že u prováděné kontroly je kontrolovaná osoba a vozidlo konkretizováno až na místě vlastní kontroly.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti doslovně zopakoval tvrzení a námitky obsažené v žalobě. Nad rámec reprodukce toho, co uvedl již v žalobě, pouze uvedl, že *„soud věc nesprávně právně posoudil a ve svém rozhodnutí se zjevně nezabýval otázkami, které byly ve správní žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s.ř.s. nastoleny ohledně úlohy a oprávnění přizvaných osob v rámci státní kontroly. Eufemisticky lze podotknout, že žalobce o voze a soud o koze“*.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 30. 4. 2018 uvedl, že stěžovatel fakticky opakuje totéž, co uvedl již ve správní žalobě. Podle žalovaného byla kontrola provedena v souladu se zákonem a k žádnému zásahu do práv stěžovatele nemohlo dojít; jeho argumentaci proto považuje za účelovou. Kontrolní řád umožňuje účast přizvané osoby i za účelem dosvědčení faktického průběhu kontroly, což potvrzuje i komentářová literatura. Žalovaný konstatoval, že skutečná kontrola má význam pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly; přepravce by proto neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Aby bylo minimalizováno takové riziko odhalení, byly přizvány další osoby, jejichž účast přitom považoval žalovaný za účelnou, neboť pomohla naplnit smysl předmětné kontroly. Pokud by kontrolní orgán využíval neustále tytéž osoby zařazené do kontrolního orgánu, postrádala by tato kontrola smysl. Žalovaný dále odmítl tvrzení stěžovatele, že by pověřením přizvané osoby docházelo k atrakci pravomocí kontrolního orgánu; účelem pověření přizvané osoby bylo podle něj toliko osvědčení faktického průběhu kontroly. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry městského soudu popsanými v napadeném rozsudku.

[6] Stěžovatel k vyjádření žalovaného zaslal dne 15. 5. 2018 repliku, ve které uvedl, že nezpochybňuje obecnou možnost kontrolních orgánů provádět kontroly, ale považuje za nezákonnou právě kontrolu učiněnou v jeho případě. Zopakoval argumentaci, že přizvané osoby nemohou vykonávat úkony svěřené kontrolní osobě, např. zahájit kontrolu. Kontrolní orgány nemohou obcházet své zákonné povinnosti účelovou argumentací, že mají nedostatek kontrolních pracovníků a musí je nahrazovat externími pracovníky – přizvanými osobami. Je povinností orgánů veřejné moci zajistit si dostatek kontrolních pracovníků. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, nepovažuje stěžovatel za příléhavý, neboť se jednalo o jiný typ kontroly podle jiné právní úpravy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s., jakkoli na samé hraně přijatelnosti.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., fakticky však uplatnil pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a), a to ještě prostým opakováním žalobních námitek.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, jak uvedl již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), že „*řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkaní možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti*“. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, Nejvyšší správní soud připomenul, že „*je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)*“. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je „*žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)*“. V projednávané věci je podaná kasační stížnost na samé hranici projednatelnosti, neboť jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37, „*formulace uvedené námitky se nadto v kasační stížnosti nachází na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí žádné argumenty, jimiž by se závěry městského soudu relevantně polemizoval. Pro výsledek kasačního řízení je tedy rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud je vznáší toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o takový případ jde i v nyní projednávané věci.*“

[11] K věci samé pak lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 172/2018 - 29, uvedl, že „*v obecné rovině lze za nezákonný zásah považovat i kontrolu, u které kontrolní orgán vybočil ze zákonných mezí méně excesivně a tedy zásah do právní sféry kontrolované osoby je méně intenzivní. I tehdy totiž může dojít k porušení ústavně zaručených práv kontrolované osoby, a to přinejmenším práva na ochranu její svobodné sféry (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky). Základním právům a svobodám jsou soudy povinny poskytnout ochranu (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS, str. 3 až*

7). Připomenout lze též, že rozhodující pro posouzení požadované ochrany je kromě jiného též časový okamžik, k němuž lze jednání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah, ukotvit (srov. rozsudky ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Afs 200/2017 - 40, a ze dne 23. 11. 2017, č. j. 9 As 238/2017 - 89).“

[12] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že ve skutkově obdobných případech, zastupovaných totožným advokátem jako v projednávané věci, dospěl na základě téměř co do obsahu identických kasačních stížností, k ustálenému závěru, že přizvaná osoba může vykonávat kontrolní úkony bez účasti kontrolujícího, je-li to potřebné k dosažení účelu kontroly (viz rozsudky ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018 - 52; ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018 - 30; ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 - 50; ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018 – 25; ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 128/2018 – 36; a ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 172/2018 – 29). V nyní posuzované věci se Nejvyšší správní soud nemá důvod od závěrů uvedených rozsudků odchýlit, neboť se opětovně jedná o skutkově obdobnou situaci a téměř doslovně obsahově shodnou kasační stížnost jako ve výše uvedených případech. Nejvyšší správní soud proto zůstává u ustáleného právního názoru a níže cituje vybrané pasáže právního posouzení učiněného v jednom z těchto rozhodnutí; v podrobnostech pak odkazuje na jejich úplná znění.

[13] V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 – 50, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„kontrola může být zahájena mj. bez předchozího oznámení přímo prvním kontrolním úkonem, který bezprostředně předchází předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, je-li takový postup k výkonu kontroly třeba [§ 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu]. Zpravidla bude kontrola takto zahájena v případech, kdy je pro splnění účelu kontroly nezbytné, aby byl kontrolní úkon proveden bez vědomí kontrolované osoby o tom, že je kontrolována (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2004, č. j. 6 A 99/2002-52, č. 335/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51, č. 719/2005, a ze dne 18. 10. 2006, čj. 2 As 71/2005-134, č. 1067/2007 Sb. NSS). Takovým případem je i kontrola dodržování zákona o silniční dopravě a vyhlášky provedená žalovaným u stěžovatele, neboť účel kontroly by mohl být zmařen v případě, že by řidič dopředu věděl, že prováděná jízda je jízdou kontrolní (v tomto ohledu srov. úvahy NSS v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS). Nástup cestujících (pověřených osob) do vozidla řízeného stěžovatelem a jimi provedený kontrolní nákup [§ 8 písm. b) kontrolního řádu] byl prvním z kontrolních úkonů ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Z kontrolní jízdy přizvané osoby pořídily záznamy, ve kterých shodně uvedly čas a místo nástupu a výstupu, popsaly trasu, identifikovaly vozidlo a dále uvedly údaje o vybavení vozidla, placení jízdného a vydávání dokladu o zaplacení přepravy. Kontrolující osoba pokračovala v dalších úkonech kontroly bezprostředně po vystoupení přizvaných osob z vozidla. Kontrolní řád umožňuje přizvat ke kontrole fyzické osoby, prostřednictvím kterých lze opatřit podklady již před zahájením kontroly. … Kontrolu může provádět pouze kontrolní orgán. Kontrolní řád však výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole), tj. nikoli k jejímu celkovému provedení. Může se tak stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly (§ 6 odst. 1 kontrolního řádu). Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřípustně zúžen jen na použití znalců, tlumočníků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět například kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut*

zákonodárce vložil do kontrolního řádu. Kontrolní orgány samozřejmě nemohou k různým kontrolám přibírat osoby zcela libovolně. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí na správním uvážení kontrolního orgánu. Nepominutelným požadavkem tedy je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny [viz např. Jemelka, L. - Vetešník, P. - Libosvár, O. Zákon o kontrole. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 6 a k § 8 písm. b)], jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát z vlastní činnosti, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4 kontrolního řádu). Stejný závěr vyplývá z ustálené judikatury, která činnost přizvaných osob, jež prováděly kontrolní jízdy, bez výhrady akceptovala (srov. např. rozsudky NSS ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 As 31/2007-87, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016-40, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, a ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016-22). …Nedůvodné jsou též výtky stěžovatele ohledně nedostatků pověření přizvaných osob. Kontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm. a) kontrolního řádu], avšak ve vztahu k osobě, která provádí samotnou kontrolu, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě. Dle NSS musí mít i pověření přizvané osoby písemnou formu. Avšak nelze požadovat, aby každé takové pověření přizvané osoby bylo vyhotoveno pro konkrétní kontrolu, která se koná jen na určitém místě v určitý čas a míří na konkrétní osobu kontrolovaného a jeho vozidlo. Takto exaktně ostatně ani nelze předvídat parametry plánované kontroly na úseku silniční dopravy, a to zejména jde-li o kontrolu řidičů, kteří nabízejí a provozují dopravu přes mobilní aplikace typu Uber.“

[14] Nejvyšší správní soud má, ve shodě s výše citovanou judikaturou, za to, že právní posouzení učiněné městským soudem je správné; v projednávaném případě totiž nejde o nezákonný zásah do práv stěžovatele. Městský soud v napadeném rozsudku vypořádal všechny žalobní námitky, pročež toto rozhodnutí netrpí ani nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, jak se snažil stěžovatel naznačit svým přirovnáním, že *„žalobce o voze a soud o koze“*.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, přičemž neshledal ani vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch

a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu